

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 170/2012-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. J., V., zastúpeného JUDr. S. R., Advokátska kancelária R., s. r. o., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 Tos 3/2012 z 26. januára 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. J. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. mája 2012 doručená sťažnosť Ing. J. J., V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 Tos 3/2012 z 26. januára 2012 (ďalej len „krajský súd“).

Zo sťažnosti vyplýva, že pred Okresným súdom Trnava, v konaní vedenom pod sp. zn. 7 T 26/2010 je proti sťažovateľovi vedené trestné konanie pre prečin výtržníctva

podľa § 464 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Na ústnom pojednávaní 6. decembra 2011 vzniesol sťažnosť proti uzneseniu tohto súdu pre nesprávnosť výroku, ktorým sa rozhodlo o vznesenej námietke zaujatosti voči konajúcemu sudcovi prom. práv. M. K., ktorým sa ako samosudca nevyľúčil z konania a rozhodovania vo veci. Proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť, krajský súd však jeho sťažnosť napadnutým uznesením zamietol. Toto rozhodnutie nepovažuje za správne a zákonné, pretože je nepreskúmateľné a arbitrárne. Tento súd sa napr. vôbec nevyjadril ku skutočnosti, že splnomocnenec poškodeného (JUDr. H.) v minulosti pôsobil aj ako právny zástupca sudcu v jeho disciplinárnom konaní a z toho dôvodu bol ich vzťah bližší ako profesionálny. Je to tak aj napriek tomu, že sudca si ho zvolil za zástupcu ako súkromná osoba. Ak JUDr. H. zastupuje poškodeného v trestnom konaní, nie je daná záruka objektívnosti konajúceho sudcu vo vzťahu k posúdeniu predmetu obžaloby. Krajský súd preto nezohľadnil dostatočne § 31 ods. 1 Trestného poriadku a konal v rozpore s ním. Je teda presvedčený, že o tom, že vzťah medzi zákonným sudcom a splnomocnencom poškodeného je daný a nemôže mu zabezpečiť nestranný súdny proces, ktorý mu garantujú tak vnútroštátne, ako aj medzinárodne právne normy.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo Ing. J. J. na spravodlivý súdny proces zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 26. 01. 2012 spis. zn. 6 Tos 3/2012.

Uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 26. 01. 2012, spis. zn. 6 Tos 3/2012 zrušuje a vracia vec na ďalšie konanie.

Krajský súd v Trnave je povinný uhradiť Ing. J. J. trovy právneho zastúpenia vo výške 323,50 €..., v lehote určenej ústavným súdom.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu tento nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného

súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 1/05, I. ÚS 382/06).

Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že ten, aj keď stručne, sa podľa názoru ústavného súdu dostatočne vysporiadal so sťažnosťou sťažovateľa. Toto rozhodnutie dáva odpoveď na danú problematiku a nemožno ho považovať za nepresvedčivé. Niet teda ani príčiny na to, aby ústavný súd do napadnutého rozhodnutia zasiahol. Skutočnosť, že posúdenie veci krajským súdom nekorešponduje s posúdením sťažovateľa, sama osebe porušenie označených práv nezakladá.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2012